Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (suurkoda)

26. juuli 2017*

Apellatsioonkaebus – Ühine välis- ja julgeolekupoliitika – Terrorismivastane võitlus – Teatavate isikute ja üksuste vastu suunatud piiravad meetmed – Rahaliste vahendite külmutamine – Ühine seisukoht 2001/931/ÜVJP – Artikli 1 lõiked 4 ja 6 – Määrus (EÜ) nr 2580/2001 – Artikli 2 lõige 3 – Organisatsiooni jätmine terroriaktides osalevate isikute, rühmituste ja üksuste loetellu – Tingimused – Rahaliste vahendite külmutamise otsuste faktiline alus – Pädeva asutuse otsus – Põhjendamiskohustus

Kohtuasjas C-599/14 P,

mille ese on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 19. detsembril 2014 esitatud apellatsioonkaebus,

Euroopa Liidu Nõukogu, esindajad: E. Finnegan, G. Étienne ja B. Driessen,

apellant,

keda toetab:

Prantsuse Vabariik, esindajad: G. de Bergues, F. Fize, D. Colas ja B. Fodda,

menetlusse astuja apellatsioonimenetluses,

teised menetlusosalised:

Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE), asukoht Herning (Taani), esindajad: T. Buruma ja A. M. van Eik, *advocaten*,

hageja esimeses kohtuastmes,

Madalmaade Kuningriik, esindajad: M. K. Bulterman ja J. Langer,

Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriik, esindajad: S. Brandon, C. Crane, J. Kraehling ja V. Kaye, keda abistas *barrister* M. Gray,

Euroopa Komisjon, esindajad: D. Gauci ja F. Castillo de la Torre,

menetlusse astujad esimeses kohtuastmes,

* Kohtumenetluse keel: inglise.

EUROOPA KOHUS (suurkoda),

koosseisus: president K. Lenaerts, asepresident A. Tizzano, kodade presidendid L. Bay Larsen, T. von Danwitz (ettekandja), J. L. da Cruz Vilaça ja M. Vilaras, kohtunikud J. Malenovský, E. Levits, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, C. Vajda, S. Rodin, F. Biltgen, K. Jürimäe ja C. Lycourgos,

kohtujurist: E. Sharpston,

kohtusekretär: ametnik V. Giacobbo-Peyronnel,

arvestades kirjalikus menetluses ja 3. mai 2016. aasta kohtuistungil esitatut,

olles 22. septembri 2016. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

1 Euroopa Liidu Nõukogu palub oma apellatsioonkaebuses tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 16. oktoobri 2014. aasta otsuse LTTE *vs*. nõukogu (T-208/11 ja T-508/11, edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus“, EU:T:2014:885), millega Üldkohus tühistas:

– nõukogu 31. jaanuari 2011. aasta rakendusmääruse (EL) nr 83/2011, millega rakendatakse määruse (EÜ) nr 2580/2001 (teatavate isikute ja üksuste vastu suunatud eripiirangute kohta terrorismivastaseks võitluseks) artikli 2 lõiget 3 ning tunnistatakse kehtetuks rakendusmäärus (EL) nr 610/2010 (ELT 2011, L 28, lk 14);

– nõukogu 18. juuli 2011. aasta rakendusmääruse (EL) nr 687/2011, millega rakendatakse määruse (EÜ) nr 2580/2001 (teatavate isikute ja üksuste vastu suunatud eripiirangute kohta terrorismivastaseks võitluseks) artikli 2 lõiget 3 ning tunnistatakse kehtetuks rakendusmäärused (EL) nr 610/2010 ja (EL) nr 83/2011 (ELT 2011, L 188, lk 2);

– nõukogu 22. detsembri 2011. aasta rakendusmääruse (EL) nr 1375/2011, millega rakendatakse määruse (EÜ) nr 2580/2001 (teatavate isikute ja üksuste vastu suunatud eripiirangute kohta terrorismivastaseks võitluseks) artikli 2 lõiget 3 ning tunnistatakse kehtetuks rakendusmäärus nr 687/2011 (ELT 2011, L 343, lk 10);

– nõukogu 25. juuni 2012. aasta rakendusmääruse (EL) nr 542/2012, millega rakendatakse määruse (EÜ) nr 2580/2001 (teatavate isikute ja üksuste vastu suunatud eripiirangute kohta terrorismivastaseks võitluseks) artikli 2 lõiget 3 ning tunnistatakse kehtetuks rakendusmäärus nr 1375/2011 (ELT 2012, L 165, lk 12);

– nõukogu 10. detsembri 2012. aasta rakendusmääruse (EL) nr 1169/2012, millega rakendatakse määruse (EÜ) nr 2580/2001 (teatavate isikute ja üksuste vastu suunatud eripiirangute kohta terrorismivastaseks võitluseks) artikli 2 lõiget 3 ning tunnistatakse kehtetuks rakendusmäärus nr 542/2012 (ELT 2012, L 337, lk 2);

– nõukogu 25. juuli 2013. aasta rakendusmääruse (EL) nr 714/2013, millega rakendatakse määruse (EÜ) nr 2580/2001 (teatavate isikute ja üksuste vastu suunatud eripiirangute kohta terrorismivastaseks võitluseks) artikli 2 lõiget 3 ning tunnistatakse kehtetuks rakendusmäärus nr 1169/2012 (ELT 2013, L 201, lk 10);

– nõukogu 10. veebruari 2014. aasta rakendusmääruse (EL) nr 125/2014, millega rakendatakse määruse (EÜ) nr 2580/2001 (teatavate isikute ja üksuste vastu suunatud eripiirangute kohta terrorismivastaseks võitluseks) artikli 2 lõiget 3 ning tunnistatakse kehtetuks rakendusmäärus nr 714/2013 (ELT 2014, L 40, lk 9), ning

– nõukogu 22. juuli 2014. aasta rakendusmääruse (EL) nr 790/2014, millega rakendatakse määruse (EÜ) nr 2580/2001 (teatavate isikute ja üksuste vastu suunatud eripiirangute kohta terrorismivastaseks võitluseks) artikli 2 lõiget 3 ning tunnistatakse kehtetuks rakendusmäärus nr 125/2014 (ELT 2014, L 217, lk 1),

(edaspidi koos „vaidlusalused aktid“), Liberation Tigers of Tamil Eelamit (LTTE) (Tamil Eelami Vabadusvõitluse Tiigrid) puudutavas osas.

Õiguslik raamistik

Ühinenud Rahvaste Organisatsiooni Julgeolekunõukogu resolutsioon 1373 (2001)

2 ÜRO Julgeolekunõukogu võttis 28. septembril 2001 vastu resolutsiooni 1373 (2001), millega nähakse ette ulatuslik strateegia terrorismi vastu võitlemiseks ja eeskätt terrorismi rahastamise tõkestamiseks. Selle resolutsiooni punkti 1 alapunkt c sätestab muu hulgas, et kõik riigid peavad viivitamata külmutama rahalised vahendid ja muud finantsvarad või majandusressursid, mis kuuluvad isikutele, kes panevad või üritavad toime panna terroriakte, aitavad kaasa terroriaktide toimepanemisele või osalevad selles; üksustele, mis kuuluvad sellistele isikutele või on nende kontrolli all, ning isikutele või üksustele, kes tegutsevad selliste isikute või üksuste nimel või nende juhendamisel.

3 Resolutsioon ei kehtesta loetelu isikutest, kelle suhtes neid piiravaid meetmeid tuleb kohaldada.

Liidu õigus

Ühine seisukoht 2001/931/ÜVJP

4 Resolutsiooni 1373 (2001) rakendamiseks võttis nõukogu 27. detsembril 2001 vastu ühise seisukoha 2001/931/ÜVJP terrorismivastaste erimeetmete rakendamise kohta (EÜT 2001, L 344, lk 93; ELT eriväljaanne 18/01, lk 217).

5 Ühise seisukoha artiklis 1 on sätestatud:

„1. Käesolevat ühist seisukohta kohaldatakse järgmiste artiklite kohaselt isikute, rühmituste ja üksuste suhtes, kes osalevad terroriaktides ja on loetletud lisas.

[…]

4. Lisas sisalduv loend koostatakse asjakohases toimikus sisalduvate täpsete andmete või tõendite põhjal, millest nähtub, et pädev asutus on asjaomaste isikute, rühmituste või üksuste suhtes teinud otsuse, olenemata sellest, kas see käsitleb arvestatavate ja usaldusväärsete tõendite või vihjete põhjal terroriakti uurimise algatamist, terroriakti eest vastutuselevõtmist, sellise akti toimepaneku katset, selles osalemist või sellele kaasaaitamist või mõnes sellises aktis süüdimõistmist. Loendisse võib arvata isikuid, rühmitusi ja üksusi, kelle ÜRO Julgeolekunõukogu on tunnistanud terrorismiga seotuks ja kellele ta on määranud sanktsioone.

Käesoleva lõike kohaldamisel tähendab „pädev asutus“ kohtuorganit või kui kohtuorganitel ei ole käesoleva lõikega hõlmatud valdkonnas pädevust, kõnealuses valdkonnas samaväärset pädevat asutust.

[…]

6. Lisa loendis sisalduvate isikute ja üksuste nimed vaadatakse korrapäraselt ja vähemalt iga kuue kuu tagant läbi, tagamaks, et nende hoidmine loendis on põhjendatud.“

Määrus (EÜ) nr 2580/2001

6 Leides, et ühises seisukohas 2001/931 kirjeldatud meetmete ühenduse tasandil rakendamiseks on vaja määrust, võttis nõukogu vastu 27. detsembri 2001. aasta määruse (EÜ) nr 2580/2001 teatavate isikute ja üksuste vastu suunatud eripiirangute kohta terrorismivastaseks võitluseks (EÜT 2001, L 344, lk 70; ELT eriväljaanne 18/01, lk 207).

7 Määruse artikkel 2 näeb ette:

„1. Välja arvatud artiklite 5 ja 6 kohaselt lubatud juhtudel:

a) külmutatakse kõik lõikes 3 nimetatud loetelus sisalduvatele füüsilistele või juriidilistele isikutele, rühmitustele või üksustele kuuluvad või nende omanduses või valduses olevad rahalised vahendid, muud finantsvarad ja majandusressursid;

b) rahalisi vahendeid, muid finantsvarasid ega majandusressursse ei anta otseselt ega kaudselt lõikes 3 nimetatud loetelus sisalduvate füüsiliste või juriidiliste isikute, rühmituste või üksuste käsutusse ega nende toetuseks.

2. Välja arvatud artiklite 5 ja 6 kohaselt lubatud juhtudel, keelatakse finantsteenuste osutamine lõikes 3 nimetatud loetelus sisalduvatele füüsilistele või juriidilistele isikutele, rühmitustele või üksustele või nende toetuseks.

3. Nõukogu koostab, vaatab läbi ja muudab ühehäälselt nende isikute, rühmituste ja üksuste loetelu, kelle suhtes käesolevat määrust kohaldatakse, kooskõlas ühisseisukoha 2001/931/ÜVJP artikli 1 lõigetes 4, 5 ja 6 ettenähtud sätetega; loetelusse kuuluvad:

i) füüsilised isikud, kes panevad toime või üritavad toime panna terroriakte või kes osalevad terroriaktide toimepanekus või aitavad kaasa nende toimepanekule;

ii) juriidilised isikud, rühmitused või üksused, kes panevad toime või üritavad toime panna terroriakte või kes osalevad terroriaktide toimepanekus või aitavad kaasa nende toimepanekule;

iii) juriidilised isikud, rühmitused või üksused, kes kuuluvad ühele või mitmele punktides i ja ii nimetatud füüsilisele või juriidilisele isikule, rühmitusele või üksusele või on nende kontrolli all, või

iv) füüsilised või juriidilised isikud, rühmitused või üksused, kes tegutsevad ühe või mitme punktides i ja ii nimetatud füüsilise või juriidilise isiku, rühmituse või üksuse nimel või juhtimisel.“

Vaidluse taust ja vaidlusalused aktid

8 Nõukogu võttis 29. mail 2006 vastu otsuse 2006/379/EÜ, millega rakendatakse määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõiget 3 ja tunnistatakse kehtetuks otsus 2005/930/EÜ (EÜT 2006, L 144, lk 21). Selle otsusega kandis nõukogu LTTE määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõikes 3 ette nähtud loetellu (edaspidi „vaidlusalune loetelu“).

9 Nõukogu hilisemate aktidega, eeskätt vaidlusaluste aktidega jäeti LTTE sellesse loetellu.

10 Nende aktide kohta käivates põhjendustes kirjeldas nõukogu LTTEd kui terroristlikku rühmitust ja tõi esile rea terroriakte, mida LTTE oli alates 2005. aastast väidetavalt toime pannud. Nõukogu leidis, et „kuigi LTTE hiljutine sõjaline alistamine nõrgendas tuntavalt selle struktuuri, on selle organisatsiooni eesmärk tõenäoliselt jätkata terrorirünnakuid Sri Lankas“. Veel mainis nõukogu kahte Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriigi 2001. aasta otsust LTTE keelustamise ja tema rahaliste vahendite külmutamise kohta (edaspidi koos „Ühendkuningriigi otsused“) ning India asutuste 1992. aasta otsust, millega keelustati LTTE ja mida kinnitati 2004. aastal (edaspidi „India asutuste otsus“). Seoses Ühendkuningriigi otsustega ning – ainult rakendusmääruse nr 790/2014 põhjendustes – India asutuste otsusega viitas nõukogu asjaolule, et need vaadatakse korrapäraselt läbi või et need on muudetavad või edasikaevatavad, ning leidis seejärel, et need otsused on vastu võetud pädevate asutuste poolt ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 tähenduses. Lõpuks tõdes nõukogu, et mainitud otsused on jätkuvalt jõus, ning leidis, et põhjused, mis õigustasid LTTE kandmist vaidlusalusesse loetellu, kehtivad endiselt.

Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

11 Üldkohtu kantseleisse 11. aprillil 2011 saabunud avaldusega esitas LTTE hagi (mis registreeriti kohtuasjana T-208/11) rakendusmääruse nr 83/2011 tühistamiseks teda puudutavas osas.

12 Üldkohtu kantseleisse 28. septembril 2011 saabunud ja 19. oktoobril 2011 parandatud menetlusdokumendiga esitas LTTE hagi (mis registreeriti kohtuasjana T-508/11) rakendusmääruse nr 687/2011 tühistamiseks teda puudutavas osas.

13 Menetluse käigus võttis nõukogu vastu määrused nr 1375/2011, 542/2012, 1169/2012, 714/2013, 125/2014 ja 790/2014, millega tunnistati kehtetuks ja asendati eelmised rakendusmäärused, mistõttu LTTE muutis järk-järgult oma algseid nõudeid nii, et tema hagi oleks suunatud ka hilisemate määruste tühistamisele teda puudutavas osas.

14 LTTE esitas oma nõuete põhjendamiseks sisuliselt seitse väidet: kuus ühist väidet kohtuasjades T-208/11 ja T-508/11 ning seitsmenda väite kohtuasjas T-508/11. Mõlemas kohtuasjas esitati kuus ühesugust väidet: esiteks, et määrus nr 2580/2001 ei ole LTTE ja Sri Lanka valitsuse vahelisele konfliktile kohaldatav, teiseks, et LTTE on ebaõigesti kvalifitseeritud terroriorganisatsiooniks ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 3 tähenduses, kolmandaks, et puudub pädeva asutuse otsus, neljandaks, et loetelu ei ole uuesti läbi vaadatud, nagu on nõutud ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõikes 6, viiendaks, et rikutud on põhjendamiskohustust, ning kuuendaks, et rikutud on apellandi kaitseõigusi ja õigust tõhusale kohtulikule kaitsele. Seitsmes väide, mis on esitatud ainult kohtuasjas T-508/11, käsitleb seda, et rikutud on proportsionaalsuse ja subsidiaarsuse põhimõtteid.

15 Üldkohus lükkas tagasi esimese väite, kuid nõustus neljanda kuni kuuenda väitega ja osaliselt ka kolmanda väitega, millest lähtuvalt ta tühistas vaidlusalused aktid LTTEd puudutavas osas.

Poolte nõuded ja menetlus Euroopa Kohtus

16 Nõukogu palub Euroopa Kohtul:

– tühistada vaidlustatud kohtuotsus;

– teha lõplik otsus apellatsioonkaebuse esemeks olevates küsimustes ja jätta LTTE hagid rahuldamata, ning

– mõista LTTE-lt välja nõukogu kohtukulud esimeses kohtuastmes ja käesolevas apellatsioonimenetluses.

17 LTTE palub Euroopa Kohtul:

– jätta nõukogu apellatsioonkaebus rahuldamata;

– jätta vaidlustatud kohtuotsus muutmata, ja

– mõista nõukogult välja apellatsioonimenetlusega seotud kulud ja jätta vaidlustatud kohtuotsus muutmata nõukogult Üldkohtu menetlusega seotud kohtukulude väljamõistmise osas.

18 Nõukogu nõuete toetuseks astusid menetlusse Prantsuse Vabariik, Madalmaade Kuningriik, Ühendkuningriik ja Euroopa Komisjon.

Apellatsioonkaebus

Esimene väide

Poolte argumendid

19 Nõukogu, keda toetab Ühendkuningriik, heidab oma esimeses väites Üldkohtule ette, et ta otsustas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 141 ja 146–148, et nõukogu oli kohustatud vaidlusaluste aktide kohta käivates põhjendustes tõendama, et ta on kontrollinud, et India õiguskorras on kaitseõigused ja õigus tõhusale kohtulikule kaitsele tagatud samal tasemel kui Euroopa Liidus. Ehkki nõukogu möönab, et ta peab niisuguse kaitse olemasolu kontrollima, kui ta võtab aluseks kolmanda riigi asutuse otsuse nagu käesolevas asjas, leiab nõukogu, et ühine seisukoht 2001/931 ei kohusta teda sellist kontrolli käsitlevat põhjendust lisama.

20 Nõukogu on seisukohal, et isegi kui eeldada, et ta on kohustatud tõendama, et kolmandas riigis kehtivates menetlustes on ette nähtud kaitseõigusi ja õigust tõhusale kohtulikule kaitsele puudutavad tagatised, mis on võrdväärsed liidu õiguses ette nähtud tagatistega, ei saa nõukogule siiski ette heita, et ta on seda tõendanud kostja vastuses, mitte vaidlusaluste aktide kohta käivates põhjendustes. Kuivõrd kolmas riik võib asuda seisukohale, et kõnealustes põhjendustes sisalduv kommentaar selle kohta, kas ta austab kaitseõigusi ja õigust tõhusale kohtulikule kaitsele või mitte, kujutab endast tema siseasjadesse sekkumist, takistaks Üldkohtu nõutud põhjendus nõukogul kolmandate riikide otsustele tuginemist. Olukord oleks teistsugune siis, kui nõukogul oleks lubatud esitada oma märkused kolmanda riigi õigussüsteemi kohta menetlusdokumentides, mida ta esitab liidu kohtutesse, kus neile on tagatud teatav konfidentsiaalsus.

21 LTTE vaidleb neile argumentidele vastu.

Euroopa Kohtu hinnang

22 Enne selle väite üle otsustamist olgu kõigepealt tõdetud, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 125–136 on Üldkohus õigesti tõlgendanud mõistet „pädev asutus“ ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 tähenduses nii, et lisaks liikmesriikide asutustele võib see põhimõtteliselt hõlmata ka kolmandate riikide asutusi.

23 See tõlgendus – mida käesoleva apellatsioonimenetluse pooled ka ei kritiseeri – on põhjendatud, arvestades esiteks ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 sõnastust, milles ei ole mõistet „pädev asutus“ piiratud nii, et see hõlmaks üksnes liikmesriikide asutusi, ning teiseks ühise seisukoha eesmärki: rakendada ÜRO Julgeolekunõukogu resolutsiooni nr 1373 (2001), mis on suunatud terrorismivastase võitluse tõhustamisele kogu maailmas kõikide riikide süstemaatilise ja tiheda koostöö abil.

24 Üldkohtul oli õigus aga ka siis, kui ta vaidlustatud kohtuotsuse punktis 139 sisuliselt otsustas, et enne kolmanda riigi asutuse otsusele tuginemist peab nõukogu kontrollima, kas selle otsuse tegemisel järgiti kaitseõigusi ja õigust tõhusale kohtulikule kaitsele.

25 Nimelt on Euroopa Kohus korduvalt otsustanud, et piiravaid meetmeid võttes on nõukogu kohustatud järgima põhiõigusi, mis moodustavad liidu õiguskorra lahutamatu osa ning mille hulka kuuluvad eelkõige kaitseõiguste tagamine ja õigus tõhusale kohtulikule kaitsele (vt selle kohta kohtuotsused, 18.7.2013, komisjon jt *vs*. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P ja C-595/10 P, EU:C:2013:518, punktid 97 ja 98, ning 28.11.2013, nõukogu *vs*. Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, punktid 65 ja 66).

26 Käesoleva kohtuotsuse punktis 24 kirjeldatud kontrollimise vajadus, mida nõukogu on käesolevas apellatsioonimenetluses sõnaselgelt tunnistanud, tuleneb eelkõige eesmärgist, mis on ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõikes 4 ette nähtud nõudel, et isiku või üksuse esmakordne kandmine vaidlusalusesse loetellu peab põhinema pädeva asutuse tehtud otsusel. Niisuguse nõude eesmärk on puudutatud isikute või üksuste kaitsmine, tagades selle, et nende esmakordne kandmine loetellu põhineb piisavalt kindlal faktilisel alusel (vt selle kohta kohtuotsus, 15.11.2012, Al-Aqsa *vs*. nõukogu ja Madalmaad *vs*. Al-Aqsa, C-539/10 P ja C-550/10 P, EU:C:2012:711, punkt 68). Kõnealust eesmärki on aga võimalik saavutada üksnes siis, kui kolmandate riikide otsused, millest lähtudes kannab nõukogu isikud või üksused esimest korda loetellu, on tehtud kaitseõigusi ja õigust tõhusale kohtulikule kaitsele järgides.

27 Seda järeldust kinnitab ka nõukogu 28. juuni 2007. aasta dokumendi 10826/1/07 REV 1 II lisa moodustava dokumendi „Working methods of the Working Party on implementation of Common Position 2001/931 on the application of specific measures to combat terrorism“ (Ühise seisukoha 2001/931 (terrorismivastaste erimeetmete rakendamise kohta) rakendamiseks moodustatud töörühma töömeetodid) punkt 4, millest nähtub, et kui nõukogu tugineb isiku või üksuse vaidlusalusesse loetellu kandmisel kolmanda riigi ettepanekule, siis ta kontrollib, kas see ettepanek on kooskõlas põhiõigustega, eelkõige õigusega tõhusale õiguskaitsevahendile ja õiglasele kohtulikule arutamisele.

28 Kuivõrd nõukogu eitab, et vaidlusaluste aktide kohta käivates põhjendustes oleks olnud vaja tõendada, et ta on kontrollinud, kas India asutuste otsuse tegemisel järgiti kaitseõigusi ja õigust tõhusale kohtulikule kaitsele, siis olgu meenutatud, et Üldkohtu hinnang selle kohta, kas põhjendus on piisav või mitte, on apellatsiooniastmes allutatud Euroopa Kohtu kontrollile (kohtuotsus, 18.7.2013, komisjon jt *vs*. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P ja C-595/10 P, EU:C:2013:518, punkt 140 ja seal viidatud kohtupraktika).

29 Huve kahjustava akti põhjendamise kohustuse – mis kujutab endast kaitseõiguste tagamise põhimõtte osa – eesmärk on esiteks anda huvitatud isikule piisavalt teavet selle kohta, kas akt on põhjendatud või on selle puhul tehtud viga, mis võimaldab akti kehtivuse liidu kohtus vaidlustada, ja teiseks võimaldada viimati nimetatud kohtul teostada kontrolli selle akti õiguspärasuse üle (kohtuotsused, 18.2.2016, nõukogu *vs*. Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, punkt 74, ja 21.4.2016, nõukogu *vs*. Bank Saderat Iran, C-200/13 P, EU:C:2016:284, punkt 70).

30 Niisiis tuleb sellise akti põhjendustes igal juhul välja tuua akti ülesehituse seisukohalt olulise tähtsusega asjaolud ja õiguslikud kaalutlused (vt selle kohta kohtuotsused, 11.1.2007, Technische Glaswerke Ilmenau *vs*. komisjon, C-404/04 P, ei avaldata, EU:C:2007:6, punkt 30; 1.7.2008, Chronopost ja La Poste *vs*. UFEX jt, C-341/06 P ja C-342/06 P, EU:C:2008:375, punkt 96, ning 10.7.2008, Bertelsmann ja Sony Corporation of America *vs*. Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, punkt 169).

31 Võttes arvesse käesoleva kohtuotsuse punktis 26 kirjeldatud eesmärki, mis on nõudel, et isiku või üksuse esmakordne kandmine vaidlusalusesse loetellu peab põhinema pädeva asutuse tehtud otsusel, tuleb asuda seisukohale, et kui nõukogu lähtub loetellu kandmisel kolmanda riigi otsusest, siis on loetellu kandmise otsuse ja seejärel tehtud rahaliste vahendite külmutamise otsuste ülesehituse seisukohalt olulise tähtsusega tagada, et niisugune otsus oleks tehtud kaitseõigusi ja õigust tõhusale kohtulikule kaitsele järgides. Järelikult on nõukogu kohustatud selliste otsuste kohta käivates põhjendustes esitama teabe, millest võib järeldada, et ta on kõnealuste õiguste järgimist kontrollinud.

32 Seda järeldust ei kummuta nõukogu argumendid, mida on kirjeldatud käesoleva kohtuotsuse punktis 20.

33 Nimelt on põhjendamiskohustuse eesmärk võimaldada puudutatud isikul täielikult informeerituna otsustada, kas on otstarbekas pöörduda pädevasse kohtusse (vt selle kohta kohtuotsused, 4.6.2013, ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, punkt 53, ning 18.7.2013, komisjon jt vs. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P ja C-595/10 P, EU:C:2013:518, punkt 100). Selleks on piisav, kui nõukogu kirjeldab rahaliste vahendite külmutamise otsuse kohta käivates põhjendustes lühidalt põhjusi, miks ta on seisukohal, et kolmanda riigi otsus, millest ta kavatseb lähtuda, on tehtud kaitseõigusi ja õigust tõhusale kohtulikule kaitsele järgides.

34 Kuna nõukogu võib lähtuda vaid sellisest kolmanda riigi otsusest, mis järgib kaitseõigusi ja õigust tõhusale kohtulikule kaitsele, siis ei saa niisugune põhjendus, nagu on kirjeldatud eelmises punktis, kujutada endast asjaomase kolmanda riigi siseasjadesse sekkumist.

35 Käesoleva kohtuotsuse punktis 33 viidatud kohtupraktikat arvestades ei saa nõustuda ka nõukogu argumendiga, et tal peab olema lubatud esitada oma märkused asjassepuutuva kolmanda riigi õigussüsteemi kohta mitte rahaliste vahendite külmutamise otsuse kohta käivates põhjendustes, vaid menetlusdokumentides, mida ta esitab liidu kohtutesse.

36 Nagu märkis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 141 ja 145, piirduvad rakendusmääruste nr 83/2011, 687/2011, 1375/2011, 542/2012, 1169/2012, 714/2013 ja 125/2014 kohta käivad põhjendused tõdemusega, et India valitsus keelustas LTTE 1992. aastal vastavalt 1967. aasta seadusele ebaseadusliku tegevuse kohta (Unlawful Activities Act 1967) ning kandis seejärel LTTE terroriorganisatsioonide loetellu, mis on esitatud 2004. aasta ebaseadusliku tegevuse tõkestamise seaduse muutmise seaduse (Unlawful Activities Prevention (Amendment) Act 2004) lisas. Rakendusmääruse nr 790/2014 põhjendused üksnes täiendavad seda tõdemust märkustega, et 1967. aasta seaduse ebaseadusliku tegevuse kohta artiklid 36 ja 37 sisaldavad sätteid, mis käsitlevad küsimust, millises korras kaevatakse edasi ja vaadatakse läbi selliste isikute ja üksuste suhtes kehtestatud India loetelu, kellele kohaldatakse piiravaid meetmeid; LTTE kui ebaseadusliku ühenduse keelustamise otsuse vaatab India siseminister korrapäraselt läbi; viimane läbivaatamine toimus 14. mail 2012 ning pärast 1967. aasta seaduse ebaseadusliku tegevuse kohta alusel moodustatud kohtu poolt teostatud kontrolli jättis India siseminister 11. detsembril 2012 LTTE kui terroriaktides osaleva üksuse loetellu kandmise jõusse.

37 Ei rakendusmäärused nr 83/2011, 687/2011, 1375/2011, 542/2012, 1169/2012, 714/2013 ja 125/2014 ega rakendusmäärus nr 790/2014 ei viita ühelegi asjaolule, mis võimaldaks asuda seisukohale, et nõukogu on kontrollinud, kas India asutuste otsus on tehtud kaitseõigusi ja õigust tõhusale kohtulikule kaitsele järgides. Seega ei selgu nende rakendusmääruste põhjendustest, kas nõukogu on tal lasunud sellekohase kontrollimiskohustuse täitnud.

38 Järelikult oli Üldkohtul õigus, kui ta leidis eeskätt vaidlustatud kohtuotsuse punktides 142, 146, 147 ja 149, et vaidlusaluste aktide põhjendused ei ole piisavad.

39 Apellatsioonkaebuse esimene väide tuleb seetõttu tagasi lükata.

Teine väide

Poolte argumendid

40 Oma teises väites, mis puudutab eelkõige vaidlustatud kohtuotsuse punkte 173, 175, 186–189, 198, 202–204, 212, 213 ja 225, kinnitab nõukogu esiteks, et see kohtuotsus lähtub väärast eeldusest, et nõukogu peab LTTE vaidlusalusesse loetellu jätmiseks esitama pidevalt uusi põhjusi. Kuna LTTE esmakordse loetellu kandmise aluseks olnud siseriiklikke otsuseid ei ole tühistatud ega kehtetuks tunnistatud ning puuduvad muud asjaolud, mis võiksid tingida LTTE loetelust kustutamise, siis oli nõukogul enda arvates õigus jätta LTTE vaidlusalusesse loetellu vaid selliste siseriiklike otsuste põhjal, mis olid tema esmakordse loetellu kandmise aluseks.

41 Teiseks väidab nõukogu, et Üldkohtul ei olnud õigus, kui ta ei pidanud lubatavaks kasutada korrapäraste läbivaatamiste puhul avalikest allikatest pärit teavet. Nõukogu leiab, et tal peab sellisel puhul olema võimalus kasutada muud teavet kui siseriiklikud otsused, kuna paljudel juhtudel ei ole pärast isiku või üksuse esmakordset vaidlusalusesse loetellu kandmist tehtud ühtegi siseriiklikku otsust. Üldkohtu põhjenduskäik on vastuolus terrorismivastase võitluse eesmärgiga, mida taotleb ühine seisukoht 2001/931.

42 Komisjon ja Euroopa Kohtus menetlusosaliseks olevad liikmesriigid toetavad nõukogu argumente ning rõhutavad eelkõige seda, et ühine seisukoht 2001/931 teeb vahet ühelt poolt üksuse esmakordsel vaidlusalusesse loetellu kandmisel, mis on ette nähtud ühise seisukoha artikli 1 lõikes 4, ja teiselt poolt hilisematel läbivaatamistel, mis on ette nähtud artikli 1 lõikes 6.

43 LTTE on seevastu seisukohal, et Üldkohtus leidis õigesti, et kui nõukogu otsustab esitada vaidlusalusesse loetellu jätmiseks uued põhjused, siis peavad need põhjused olema tuletatud siseriiklikest otsustest ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 tähenduses, mitte ajakirjandusest või internetist. Nõukogu kinnitus, et ta võib vaidlusalusesse loetellu jätmise põhjendamiseks kasutada avalikku teavet, läheb vastuollu kahetasandilise süsteemiga, mis on kehtestatud ühise seisukohaga 2001/931 ning 15. novembri 2012. aasta kohtuotsusega Al-Aqsa *vs.* nõukogu ja Madalmaad *vs.* Al-Aqsa (C-539/10 P ja C-550/10 P, EU:C:2012:711).

Euroopa Kohtu hinnang

44 Apellatsioonkaebuse teine väide käsitleb tingimusi, millal võib nõukogu isiku või üksuse vaidlusalusesse loetellu kandmise läbivaatamisel, mida ta on ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 6 alusel kohustatud tegema, jätta selle isiku või üksuse vaidlusalusesse loetellu. Nende tingimuste kindlaksmääramiseks on vaja tõlgendada ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõiget 6, võttes eelkõige arvesse selle seost artikli 1 lõikega 4, mis käsitleb puudutatud isiku või üksuse esmakordse loetellu kandmise tingimusi.

45 Rahaliste vahendite külmutamise kohta esimest korda tehtavate otsustega seoses on Euroopa Kohus otsustanud, et ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 sõnastus viitab siseriikliku asutuse tehtud otsusele, kui ta nõuab asjakohases toimikus sisalduvate täpsete andmete või tõendite olemasolu, millest nähtub, et selline otsus on tehtud. Selle nõude eesmärk on tagada, et kuivõrd liidul puuduvad vahendid, mis võimaldaksid tal ise uurida, kas isik või üksus osaleb terroriaktides, võetakse isiku või üksuse esmakordset vaidlusalusesse loetellu kandmist käsitlev nõukogu otsus vastu piisaval faktilisel alusel,

mis võimaldab nõukogul tuvastada ohu olemasolu, et takistavate meetmete võtmata jätmisel jätkab isik või üksus terroristlikus tegevuses osalemist (vt selle kohta kohtuotsus, 15.11.2012, Al-Aqsa *vs.* nõukogu ja Madalmaad *vs.* Al-Aqsa, C-539/10 P ja C-550/10 P, EU:C:2012:711, punktid 69, 79 ja 81).

46 Mis puudutab aga hilisemaid rahaliste vahendite külmutamise otsuseid, siis Euroopa Kohtu praktikast nähtuvalt on isiku või üksuse vaidlusalusesse loetellu jätmise küsimuse uurimisel olulise tähtsusega see, kas pärast isiku või üksuse loetellu kandmist või loetelu viimast läbivaatamist on faktilised asjaolud muutunud nii, et nende alusel ei saa enam teha sama järeldust kõnealuse isiku või üksuse osalemise kohta terroristlikus tegevuses (kohtuotsus, 15.11.2012, Al-Aqsa *vs.* nõukogu ja Madalmaad *vs.* Al-Aqsa, C-539/10 P ja C-550/10 P, EU:C:2012:711, punkt 82).

47 Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 173 ja 202, et vaidlusaluste aktide kohta käivates põhjendustes sisalduval loetelul terroriaktidest, mida LTTE on alates 2005. aastast väidetavalt toime pannud, oli määrav roll selles, et nõukogu otsustas jätkata LTTE rahaliste vahendite külmutamist. Vaidlustatud kohtuotsuse punktides 187 ja 204 otsustas Üldkohus, et kui nõukogu lisab ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 6 kohase läbivaatamise käigus põhjendustesse viited uutele terroriaktidele, peavad need olema kontrollitud ja pädev asutus peab olema teinud selle kohta siseriikliku otsuse. Üldkohus tõdes vaidlustatud kohtuotsuse punktides 186 ja 207, et nõukogu ei tuginenud oma väidetes terroriaktide kohta, mida LTTE on alates 2005. aastast toime pannud, mitte sellistele otsustele, vaid ajakirjandusest ja internetist hangitud teabele, mistõttu Üldkohus tühistas vaidlusalused aktid.

– *Teise väite esimene osa*

48 Nõukogu väidab oma teise väite esimeses osas, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kui ta leidis, et nõukogu peab korrapäraselt esitama uusi põhjusi LTTE vaidlusalusesse loetellu jätmiseks ega või juhul, kui puuduvad asjaolud, mis võiksid tingida LTTE loetelust kustutamise, jätta teda sellesse loetellu vaid selliste siseriiklike otsuste põhjal, mis olid tema esmakordse loetellu kandmise aluseks.

49 Apellatsioonkaebuse esimese väite analüüsist nähtub, et Üldkohtul oli õigus, kui ta tõdes, et vaidlusalused aktid ei ole piisavalt põhjendatud osas, mis puudutab tagatist, et India asutuste otsus on tehtud kaitseõigusi ja õigust tõhusale kohtulikule kaitsele järgides. Järelikult on teise väite esimene osa edutu niivõrd, kuivõrd see puudutab India asutuste otsust.

50 Osas, milles apellatsioonkaebuse teise väite esimene osa puudutab Ühendkuningriigi otsuseid, tuleb tõdeda, et eeskätt vaidlustatud kohtuotsuse punktist 196 nähtuvalt leidis Üldkohus vähemalt kaudselt, et need otsused ei olnud üksinda piisavaks aluseks LTTE jätmisele vaidlusalusesse loetellu.

51 Seoses sellega tuleb meenutada, et käesoleva kohtuotsuse punktis 46 viidatud kohtupraktikast nähtub, et ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 6 kohasel läbivaatamisel võib nõukogu jätta isiku või üksuse vaidlusalusesse loetellu, kui ta jõuab järeldusele, et on jätkuvalt oht, et isik või üksus osaleb terroristlikus tegevuses, mis tingis tema esmakordse loetellu kandmise. Isiku või üksuse vaidlusalusesse loetellu jätmine tähendab seega sisuliselt esmakordse loetellu kandmise pikendamist.

52 Kontrollimisel, kas esineb jätkuvalt oht, et isik või üksus osaleb terroristlikus tegevuses, tuleb võtta nõuetekohaselt arvesse seda, mis on saanud isiku või üksuse vaidlusalusesse loetellu esmakordse kandmise aluseks olnud siseriiklikust otsusest, eelkõige kui see siseriiklik otsus on tühistatud või kehtetuks tunnistatud uute asjaolude või tõendite ilmnemise tõttu või pädeva siseriikliku asutuse hinnangu muutumise tõttu.

53 Käesoleval juhul kerkib aga üles küsimus, kas esmakordse vaidlusalusesse loetellu kandmise aluseks olnud siseriikliku otsuse jätkuv kehtimine võib iseenesest olla piisav, et jätta isik või üksus sellesse loetellu.

54 Kui aja möödumist ja asjaolude muutumist arvestades ei võimalda ainuüksi asjaolu, et esmakordse loetellu kandmise aluseks olnud siseriiklik otsus on jätkuvalt kehtiv, enam järeldada, et on endiselt oht, et isik või üksus osaleb terroristlikus tegevuses, siis on nõukogu kohustatud selle isiku või üksuse loetellu jätmist põhjendama ajakohastatud hinnangust lähtuvalt, võttes arvesse uuemaid faktilisi asjaolusid, millest nähtub, et selline oht on endiselt olemas (vt analoogia alusel kohtuotsus, 18.7.2013, komisjon jt *vs*. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P ja C-595/10 P, EU:C:2013:518, punkt 156).

55 LTTE esmakordse vaidlusalusesse loetellu kandmise aluseks olnud Ühendkuningriigi otsuste tegemisest 2001. aastal kuni esmakordse loetellu kandmiseni 2006. aastal ja vaidlusaluste aktide vastuvõtmiseni 2011.–2014. aastal möödus palju aega. Pealegi mainis nõukogu vaidlusaluste aktide kohta käivates põhjendustes LTTE sõjalist alistamist, millest Sri Lanka valitsus teatas 2009. aasta maikuus ja mis oluliselt nõrgestas seda organisatsiooni. Seetõttu oli nõukogu kohustatud põhjendama LTTE loetellu jätmist hilisemate asjaoludega, millest nähtuks, et on endiselt oht, et LTTE osaleb terroristlikus tegevuses. Sellest järeldub, et vastupidi nõukogu väidetule ei rikkunud Üldkohus õigusnormi, kui ta vähemalt kaudselt leidis, et Ühendkuningriigi otsused ei olnud üksinda piisavaks aluseks, et vaidlusaluseid akte põhjendada.

56 Apellatsioonkaebuse teise väite esimene osa tuleb seetõttu tagasi lükata.

– *Teise väite teine osa*

57 Apellatsioonkaebuse teise väite teise osaga seoses väidab nõukogu, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kui ta leidis eeskätt vaidlustatud kohtuotsuse punktides 187–189, 202–204 ja 225, et isiku või üksuse jätmisel vaidlusalusesse loetellu pidi nõukogu lähtuma üksnes tõenditest, mis olid pädevate asutuste siseriiklikes otsustes, ning et nõukogu rikkus nii ühise seisukoha 2001/931 artiklit 1 kui ka põhjendamiskohustust, kui ta tugines ajakirjandusest ja internetist hangitud teabele.

58 Esiteks, mis puudutab ühise seisukoha 2001/931 artiklit 1, siis olgu kõigepealt meenutatud, et see artikkel teeb vahet esiteks isiku või üksuse esmakordsel vaidlusalusesse loetellu kandmisel, mida on käsitletud selle artikli lõikes 4, ja teiseks loetellu juba kantud isiku või üksuse jätmisel sellesse loetellu, mida on käsitletud lõikes 6.

59 Ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 kohaselt eeldab isiku või üksuse esmakordne vaidlusalusesse loetellu kandmine pädeva asutuse siseriikliku otsuse või ÜRO Julgeolekunõukogu sanktsiooniotsuse olemasolu.

60 Sellist tingimust ei näe aga ette ühise seisukoha artikli 1 lõige 6, mille kohaselt „[l]isa loendis sisalduvate isikute ja üksuste nimed vaadatakse korrapäraselt ja vähemalt iga kuue kuu tagant läbi, tagamaks, et nende hoidmine loendis on põhjendatud“.

61 Niisugust vahetegemist selgitab käesoleva kohtuotsuse punktis 51 mainitud tõik, et isiku või üksuse loetellu jätmine tähendab sisuliselt esmakordse loetellu kandmise pikendamist ja eeldab seetõttu jätkuvat ohtu, et isik või üksus osaleb terroristlikus tegevuses, nagu nõukogu oli esmakordse loetellu kandmise aluseks olnud siseriikliku otsuse põhjal esialgu tuvastanud.

62 Kuigi ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõige 6 nõuab, et nõukogu korraldaks vähemalt iga kuue kuu tagant „läbivaatamise“, tagamaks, et pädeva asutuse tehtud siseriikliku otsuse alusel juba loetellu kantud isiku või üksuse „hoidmine“ selles loetelus on põhjendatud, ei nõua see säte siiski, et iga uut tõendit, millele nõukogu tugineb, et põhjendada isiku või üksuse jätmist vaidlusalusesse loetellu, oleks käsitletud siseriiklikus otsuses, mille pädev asutus on teinud hiljem kui otsuse, mis oli aluseks esmakordsele loetellu kandmisele. Seda nõudes laiendas Üldkohus pädeva asutuse otsuse olemasolu tingimust, mis on sätestatud ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõikes 4 vaid seoses isiku või üksuse

esmakordse loetellu kandmisega, ka läbivaatamistele, mida tuleb nõukogul ühise seisukoha artikli 1 lõike 6 alusel teha. Sellega eiras Üldkohus erinevust isiku või üksuse esmakordse vaidlusalusesse loetellu kandmise otsuse ja isiku või üksuse loetellu jätmist käsitleva hilisema otsuse vahel.

63 Veel tuleb tõdeda, et ühise seisukoha 2001/931 artiklile 1 antud Üldkohtu tõlgendus lähtub vähemalt kaudselt seisukohast, et pädevad siseriiklikud asutused teevad korrapäraselt otsuseid, mis võivad olla aluseks läbivaatamistele, mida nõukogul tuleb ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 6 alusel teha, või et nõukogul on võimalik vajaduse korral paluda pädevaid asutusi sellised otsused teha.

64 Liidu õigus ei anna aga niisuguseks seisukohaks mingit alust.

65 Seoses sellega olgu esiteks täpsustatud, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 210 ja 211 Üldkohtu mainitud tõik, et liikmesriigid teavitavad nõukogu oma pädevate asutuste tehtud otsustest ja edastavad need otsused nõukogule, ei tähenda seda, et nimetatud asutused oleksid kohustatud tegema korrapäraselt või vähemalt vajaduse korral otsuseid, mis võiksid olla läbivaatamiste aluseks.

66 Teiseks, vastupidi sellele, mida otsustas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 213, ei võimalda ELL artikli 4 lõikes 3 sätestatud lojaalse koostöö põhimõte juhul, kui ühise seisukohaga 2001/931 ette nähtud piiravate meetmete süsteemis puudub konkreetne alus, nõukogul kohustada liikmesriikide pädevaid asutusi tegema vajaduse korral siseriiklikke otsuseid, mis võiksid olla aluseks läbivaatamistele, mida nõukogul tuleb ühise seisukoha artikli 1 lõike 6 alusel teha.

67 Vastupidi – tuleb tõdeda, et see süsteem ei näe ette mehhanismi, mis võimaldaks nõukogul vajaduse korral saada pärast isiku või üksuse esmakordset vaidlusalusesse loetellu kandmist tehtud siseriiklikke otsuseid, et korraldada läbivaatamisi, mida tal tuleb ühise seisukoha artikli 1 lõike 6 alusel teha ja mille raames peab ta kontrollima, kas on endiselt oht, et isik või üksus osaleb terroristlikus tegevuses. Niisuguse mehhanismi puudumisel ei saa järeldada, et see süsteem nõuaks nõukogult kõnealuste läbivaatamiste tegemist üksnes siseriiklike otsuste põhjal, mis piiraks põhjendamatult nõukogu käsutuses selleks olevaid vahendeid.

68 Lõpetuseks olgu tõdetud, et vastupidi sellele, mida leiab Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 187 ja 210, ei ole tema tõlgendus ühise seisukoha 2001/931 artiklile 1 põhjendatav ka vajadusega kaitsta puudutatud isikuid või üksusi.

69 Seoses esmakordse vaidlusalusesse loetellu kandmisega olgu meenutatud, et puudutatud isikut või üksust kaitseb eelkõige võimalus vaidlustada siseriiklikes kohtutes sellise loetellu kandmise aluseks olnud siseriiklikud otsused, samuti vaidlustada loetellu kandmine liidu kohtutes.

70 Rahaliste vahendite külmutamist käsitlevate hilisemate otsuste puhul kaitseb puudutatud isikut või üksust muu hulgas võimalus esitada nende otsuste peale hagi liidu kohtule. Liidu kohus on eelkõige kohustatud esiteks kontrollima, kas on täidetud ELTL artiklis 296 sätestatud põhjendamiskohustus ning kas põhjendused, millele on tuginetud, on piisavalt täpsed ja konkreetsed, ning teiseks kontrollima, kas need põhjendused on tõendatud (vt analoogia alusel kohtuotsused, 18.7.2013, komisjon jt *vs*. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P ja C-595/10 P, EU:C:2013:518, punktid 118 ja 119, ning 28.11.2013, nõukogu *vs*. Fulmen ja Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, punkt 64).

71 Selles kontekstis olgu täpsustatud, et puudutatud isik või üksus võib tema vaidlusalusesse loetellu jätmise peale esitatud hagi raames vaidlustada kõik andmed, mida nõukogu kasutas tõendamiseks, et on jätkuvalt oht, et see isik või üksus osaleb terroristlikus tegevuses, olenemata sellest, kas need andmed on pärit pädeva asutuse tehtud siseriiklikust otsusest või muust allikast. Vaidlustamise korral tuleb nõukogul tõendada väidetud faktiliste asjaolude paikapidavust ja liidu kohtul kontrollida nende sisulist õigsust (vt analoogia alusel kohtuotsused, 18.7.2013, komisjon jt *vs*. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P ja C-595/10 P, EU:C:2013:518, punktid 121 ja 124, ning 28.11.2013, nõukogu *vs*. Fulmen ja Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, punktid 66 ja 69).

72 Sellest järeldub, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kui ta otsustas, et nõukogu rikkus ühise seisukoha 2001/931 artiklit 1, kui ta tugines vaidlusaluste aktide kohta käivates põhjendustes tõenditele, mis olid pärit muust allikast, kui pädevate asutuste tehtud siseriiklikud otsused.

73 Teiseks, mis puudutab Üldkohtu tuvastatud põhjendamiskohustuse rikkumist, siis nähtub vaidlustatud kohtuotsuse punktist 225, et seoses loeteluga terroriaktidest, mida LTTE on alates 2005. aastast väidetavalt toime pannud, lähtus Üldkohus üksnes sellest, et vaidlusaluste aktide kohta käivates põhjendustes ei ole viidatud pädevate asutuste siseriiklikele otsustele. Põhjendamiskohustuse rikkumise tuvastamine Üldkohtu poolt tuleneb seega otseselt ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 rikkumise tuvastamisest, millega seoses on aga kindlaks tehtud õigusnormi rikkumine.

74 Sellest järeldub, et Üldkohtu poolne õigusnormi rikkumine artikli 1 tõlgendamisel tähendab õigusnormi rikkumist ka tuvastamisel, et nõukogu on rikkunud põhjendamiskohustust.

75 Olgu siiski meenutatud, et kui Üldkohtu lahendi põhjendustest ilmneb liidu õiguse rikkumine, kuid lahendi resolutsioon on muude õiguslike asjaoludega põhjendatud, siis ei saa selline rikkumine kaasa tuua kohtulahendi tühistamist ja selle põhjendused tuleb asendada (vt selle kohta kohtuotsused, 18.7.2013, komisjon jt *vs*. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P ja C-595/10 P, EU:C:2013:518, punkt 150, ning 5.3.2015, komisjon jt *vs*. Versalis jt, C-93/13 P ja C-123/13 P, EU:C:2015:150, punkt 102 ja seal viidatud kohtupraktika).

76 Käesoleval juhul on see nii.

77 Nimelt märkis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 167, et nõukogu on viidanud vaidlusaluste aktide kohta käivates põhjendustes LTTE sõjalisele alistamisele, millest teatas Sri Lanka valitsus 2009. aasta maikuus, ning leidnud, et „kuigi LTTE […] sõjaline alistamine nõrgendas tuntavalt selle struktuuri, on selle organisatsiooni eesmärk tõenäoliselt jätkata terrorirünnakuid Sri Lankas“.

78 Mis puudutab tõendeid, millest nõukogu selle hinnangu puhul lähtus, siis viitab Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuses üksnes vaidlusaluste aktide kohta käivate põhjenduste loetelule terroriaktidest, mida LTTE on alates 2005. aastast väidetavalt toime pannud. Vaidlustatud kohtuotsuse punktist 168 nähtub, et vaidlustatud määruste kohaselt hõlmab see loetelu ajavahemikku kuni aprillini 2009 või juunini 2010. Selle kohta nähtub Euroopa Kohtule esitatud toimikust, et kui esimese ja teise vaidlusaluse rakendusmääruse, see on rakendusmääruste nr 83/2011 ja 687/2011 (edaspidi koos „esimene ja teine vaidlusalune rakendusmäärus“) kohta käivates põhjendustes on mainitud kolme väidetavat terroriakti, mida LTTE olevat toime pannud ajavahemikul 27. aprillist 12. juunini 2010, seega pärast LTTE sõjalist alistamist mais 2009, siis edaspidi muutis nõukogu vaidlusaluste aktide põhjendusi, jättes viite kolmele terroriaktile välja kolmanda kuni kaheksanda vaidlusaluse rakendusmääruse, see on rakendusmääruste nr 1375/2011, 542/2012, 1169/2012, 714/2013, 125/2014 ja 790/2014 (edaspidi koos „kolmas kuni kaheksas vaidlusalune rakendusmäärus“) kohta käivatest põhjendustest. Viimane terroriakt, millele kolmanda kuni kaheksanda vaidlusaluse rakendusmääruse kohta käivates põhjendustes viidatakse, toimus 12. aprillil 2009, seega enne LTTE sõjalist alistamist. Oma kirjalikes vastustes Üldkohtu esitatud küsimustele selgitas nõukogu, et see muudatus tähendas vaidlusaluste aktide kohta käivate põhjenduste „ajakohastamist“, mida tehti uue teabe saamise tõttu.

79 Muu asjakohase teabe puudumisel ei viita niisiis kolmanda kuni kaheksanda vaidlusaluse rakendusmääruse kohta käivad põhjendused millelegi, mis võiks olla aluseks nõukogu hinnangule, et LTTE kavatses tema sõjalisest alistamisest hoolimata tõenäoliselt jätkata terrorirünnakuid Sri Lankas. Võttes aga arvesse seda, et LTTE sõjaline alistamine tähendab asjaolude olulist muutust, mis võib seada kahtluse alla, kas on endiselt oht, et LTTE osaleb terroristlikus tegevuses, oleks nõukogu pidanud kõnealustes põhjendustes viitama tõenditele, mis sellist hinnangut kinnitavad. Järelikult ei ole kolmandat kuni kaheksandat vaidlusalust rakendusmäärust piisavalt põhjendatud, mis võib kaasa tuua nende tühistamise.

80 Mis puudutab esimest ja teist vaidlusalust rakendusmäärust, siis olgu tõdetud, et nõukogu tunnistas need kehtetuks ja asendas hilisemate rakendusmäärustega ning uue teabe saamise tõttu ajakohastas ühtlasi nende kohta käivaid põhjendusi. Sellise ajakohastamise käigus jäeti välja viide kolmele väidetavale terroriaktile, mida LTTE olevat toime pannud ajavahemikul 27. aprillist 12. juunini 2010, seega pärast LTTE sõjalist alistamist. Neid kolme väidetavat terroriakti ei ole nõukogu maininud ka käesoleva apellatsioonkaebuse raames, hoolimata Euroopa Kohtu esitatud küsimusest, mis käsitles vaidlusaluste aktide piisavat põhjendamist seoses LTTE võimaliku kavatsusega jätkata terrorirünnakuid Sri Lankas, vaatamata selle organisatsiooni sõjalisele alistamisele mais 2009. Seetõttu on selge, et nende kolme väidetava terroriakti mainimine ei võimalda ühelgi juhul järeldada esimese ja teise vaidlusaluse rakendusmääruse põhjenduste paikapidavust.

81 Neil asjaoludel tuleb vaidlustatud kohtuotsuse resolutsiooni pidada kõigi vaidlusaluste aktide osas põhjendatuks. Seetõttu tuleb apellatsioonkaebuse teise väite teine osa tagasi lükata.

Kolmas väide

Poolte argumendid

82 Nõukogu, keda toetavad Ühendkuningriik ja komisjon, leiab oma kolmandas väites, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 177 ja 205–208 rikkus Üldkohus õigusnormi, kui ta ei asunud seisukohale, et Ühendkuningriigi 2001. aasta otsus LTTE keelustada oli piisav alus, et jätta LTTE vaidlusalusesse loetellu. Nõukogu arvates ei olnud Üldkohtul õigus, kui ta leidis, et vaidlusaluste aktide kohta käivates põhjendustes selle otsuse aluseks olnud tõenditele viitamata jätmise tõttu ei olnud nõukogul võimalik sellele otsusele tugineda. Vastupidi Üldkohtu seisukohale ei pea Üldkohus teadma selle otsuse aluseks olnud põhjusi, kuna need ei allu liidu kohtu kontrollile.

83 LTTE vaidleb neile argumentidele vastu.

Euroopa Kohtu hinnang

84 Tuleb tõdeda, et kuivõrd apellatsioonkaebuse kolmas väide on, et Üldkohus on rikkunud õigusnormi, kui ta asus seisukohale, et Ühendkuningriigi 2001. aasta otsus LTTE keelustada ei ole üksi piisav alus vaidlusaluste aktide põhjendamiseks, kattub see väide osaliselt apellatsioonkaebuse teise väite esimese osaga.

85 Sõltumata sellest, kas peab paika nõukogu kolmanda väite raames esitatud argument, et Üldkohtul ei olnud õigus, kui ta leidis, et vaidlusaluste aktide kohta käivates põhjendustes selle otsuse aluseks olnud tõenditele viitamata jätmise tõttu ei olnud nõukogul võimalik sellele otsusele tugineda, tuleb meelde tuletada, et igal juhul nähtub apellatsioonkaebuse teise väite esimese osa analüüsist, et esiteks LTTE esmakordse vaidlusalusesse loetellu kandmise aluseks olnud Ühendkuningriigi otsuste tegemisest kuni esmakordse loetellu kandmiseni ja vaidlusaluste aktide vastuvõtmiseni kulunud pika ajavahemiku tõttu ning teiseks LTTE sõjalise alistamise tõttu mais 2009 ei olnud Ühendkuningriigi 2001. aasta otsus LTTE keelustada piisav alus vaidlusaluste aktide põhjendamiseks.

86 Järelikult on apellatsioonkaebuse kolmas väide edutu.

87 Kuna kõik esitatud väited on tagasi lükatud, tuleb apellatsioonkaebus rahuldamata jätta.

Kohtukulud

88 Euroopa Kohtu kodukorra artikli 184 lõikes 2 on ette nähtud, et kui apellatsioonkaebus on põhjendamatu, otsustab Euroopa Kohus kohtukulude jaotamise. Kodukorra artikli 138, mida kodukorra artikli 184 lõike 1 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuste lahendamisel, lõikes 1 on sätestatud, et kohtuvaidluse kaotanud pool on kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud.

89 Kuna nõukogu apellatsioonkaebus on rahuldamata jäetud, tuleb vastavalt LTTE nõudele mõista LTTE kohtukulud välja nõukogult, kes kannab ühtlasi ise oma kohtukulud.

90 Kodukorra artikli 140 lõike 1 kohaselt, mida kodukorra artikli 184 lõike 1 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuste lahendamisel, kannavad menetlusse astunud liikmesriigid ja institutsioonid ise oma kohtukulud.

91 Nimetatud sätete kohaselt kannavad Prantsuse Vabariik, Madalmaade Kuningriik, Ühendkuningriik ja komisjon ise oma kohtukulud.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (suurkoda) otsustab:

1. **Jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.**

2. **Jätta Euroopa Liidu Nõukogu kohtukulud tema enda kanda ning mõista temalt välja Liberation Tigers of Tamil Eelami (LTTE) kohtukulud.**

3. **Jätta Prantsuse Vabariigi, Madalmaade Kuningriigi, Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriigi ning Euroopa Komisjoni kohtukulud nende endi kanda.**

Allkirjad